

ההתנתקות: נאום המלא של ראש הממשלה

ynet מביא את נאום המלא של ראש הממשלה, אריאל שרון, ערב ההצבעה הגורלית על תוכנית ההתנתקות. רבים יזכרו את הציטוט שבחר שרון מדברי ראש הממשלה לשעבר, מנחם בגין, שדיבר על גוש אמונים: "פיתחתם בקרבכם איזה תסביך של משיחיות"

ynetפורום: 20:27 , 25.10.04

אדוני היו"ר, חברי הכנסת,

זו שעת גורל לישראל. על הפרק הכרעה קשה שמעטות כמוה, שמידת חשיבותה לעתיד מדינתנו באזור הזה זהה למידת הקושי, המכאוב והמחלוקת שהיא מעוררת בקרבנו.

• הכרעה בכנסת - כל העדכונים בסיקור מיוחד של ynet

אתם יודעים שלא בלב קל אני נושא את דברי אלה בפני נבחרים העם ובפני העם כולו הצופה בנו והמאזין היום לכל מלה הנאמרת פה בכנסת ישראל.

זה העם שעמד ועומד בגבורה בכל המסות והמוראים שבמלחמה הנמשכת, העוברת מדור לדור, שבה כמו במרוץ-שליחים מעבירים האבות את הרובה לבניהם, שבה נמחק זה כבר כל גבול בין חזית לעורף; שבה גם בתי-ספר ומלונות, מסעדות ושווקים, בתי קפה ואוטובוסים, משמשים יעד לטרור אכזרי ולרצח בכוונה תחילה.

העם הזה רוצה לדעת היום איזו הכרעה תיפול בבית הזה בתום הדין הסוער. מה נאמר לו ואיזו בשורה נשמיע באוזניו.

הכרעה קשה מנשוא

לי אישית קשה מנשוא ההכרעה הזאת. בכל חיי כלוחם וכמפקד, כאיש פוליטי, כחבר כנסת, כשר בממשלות ישראל וכראש הממשלה, לא ידעתי קשה כמותה.

אני יודע מה משמעותה של החלטת הכנסת לגבי אלפי ישראלים המתגוררים זה שנים רבות בחבל עזה, שנשלחו לשם בשם ממשלות ישראל, ובנו שם את בתיהם, ונטעו עץ, וגידלו פרח, והולידו שם בנים ובנות שלא ידעו בית אחר.

אני יודע היטב, אני שלחתי והייתי שותף למעשה הזה ורבים מאלה הם ידידי האישיים. אני מודע היטב למכאובם, לזעמם, לייאושם.

אך כמידת הבנתי לכל העובר עליהם בימים אלה ולכל הצפוי להם בעקבות ההכרעה המתבקשת היום בכנסת ישראל, כן מידת אמונתי בהכרח לעשות את צעדי ההתנתקות באזורים האלה. עם כל הסבל הכרוך בכך, ומידת נחישותי לעמוד עד תום במשימה הזאת.

אני משוכנע בעמקי לבי ובמיטב הכרתי כי ההתנתקות הזאת תחזק את ישראל באחיזתה בשטח החיוני לקיומנו ותזכה בברכתם והוקרתם של קרובים ורחוקים, תפחית איבה, תפרוץ חרם ומצור ותקדם אותנו בדרך השלום עם הפלסטינים ושאר שכנינו.

מאשימים אותי כי רימיתי את העם ואת הבוחרים, כי אני נוקט בצעדים המנוגדים לחלוטין לדברים שאמרתי ולמעשים שעשיתי. זו עלילת שווא.

הן בעת מערכת הבחירות והן כראש ממשלה שבתי ואמרתי בגלוי שאני תומך בהקמת מדינה פלסטינית לצידה של מדינת ישראל. שאני נכון לווייתורים כואבים למען יושם קץ לסכסוך הזה הממושך והממאיר בין הנלחמים על הארץ הזאת. שאעשה כמיטב יכולתי להביא שלום.

ואני רוצה, אדוני היו"ר, לומר שעוד שנים רבות לפני זה בשנת 1988, בפגישה אצל ראש הממשלה, יצחק שמיר, בפגישה עם שרי הליכוד שאמרתי שם, שלפי דעתי אם אנחנו לא רוצים להידחק לגבולות 67 צריך להביא לחלוקת השטח.

כמי שלחם בכל מלחמות ישראל ולמד על בשרו כי ללא כוח אין לנו שום סיכוי לשרוד באזור הזה, שאינו מרחם על החלשים, כן למדתי מניסיוננו כי לא החרב לבדה תכריע בריב המר הזה בארץ הזאת.

דוחה את ההאשמות

אומרים לי כי ההתנתקות תתפרש כנסיגה מחפירה תחת לחץ, ותגביר את מתקפת הטרור, תציג את ישראל ברפיונה ואת עמנו כעם שאינו נכון להילחם ולעמוד על שלו. אני דוחה על הסף את האמירה הזאת.

כוחנו עמנו להגן על הארץ הזאת ולפגוע אנושות באויב המבקש את נפשנו.

יש האומרים לי כי תמורת שלום אמת חתום גם הם היו נכונים לויתורים הכואבים האלה. אך למרבה הצער אין לנו מנגד שותף להדברות רצינית על הסכם שלום.

גם ראשי ממשלה בישראל שהכריזו על נכונות לויתור מרבי על שטחי מולדת נענו באש ובאיבה. זה לא כבר הכריז ראש הרשות הפלסטינית כי "מליון שאהידים יפרצו את הדרך לירושלים". בבחירה בין מעשה אחראי ונבון בתוך ההיסטוריה, העשוי להביא לפשרה כואבת, לבין "מלחמת הקודש" להחרבת ישראל בחר יאסר ערפאת בדרך הדם והאש והשאהידים.

הוא מבקש להפוך סכסוך לאומי שניתן לסיימו בהבנה הדדית למלחמת דת בין האיסלאם ליהודים ולהתיר גם את דמם של יהודים החיים הרחק מכאן.

לישראל תקוות רבות ומולה גם סכנות קשות. הבולטת בין הסכנות הינה איראן, שעושה כל מאמץ להתחמש בנשק גרעיני, באמצעי שיגור בליסטיים ובהקמת מערך טרור אדיר יחד עם סוריה בלבנון.

ואני שואל אתכם: במה אנחנו עוסקים ועל מה אנחנו נאבקים מול הסכנות הנוראות שלפנינו? האם איננו מסוגלים להתאחד כדי לקדם את פני הרעה? זאת השאלה האמיתית.

תוכנית ההתנתקות אינה באה במקום משא ומתן ואינה מבקשת להקפיא את המצב שיווצר לאורך ימים. היא צעד הכרחי מאין כמוהו במציאות שאינה מאפשרת כעת משא ומתן אמיתי לשלום. הכל נותר פתוח להסכם שיבוא כתום הטרור, הטרור הרצחני הזה ועם ההכרה שתבקיע בקרב שכנינו כי אין בו כדי לנצח אותנו בארץ הזאת.

לא לשלוט במיליוני פלסטינים

אדוני היו"ר, ברצוני לקרוא כמה שורות מחיבור שפורסם באמצע מאורעות הדמים ב-1936, צריך לזכור הישוב היהודי בארץ היה פחות מ-400 אלף. וכתב את המאמר הזה בעיתון "דבר" משה בילינסון:

"עד מתי? כך שואלים. עד מתי? עד שכוחו של ישראל בארצו ידון למפרע לתבוסה כל התקפת האויב באשר הוא שם; עד שהנלהב ביותר והנועז ביותר בכל מחנות האויבים באשר הם שם, ידע: אין אמצעי לשבור את כוח ישראל בארצו, כי הכרח-החיים איתנו ואמת-החיים איתו, ואין דרך בלתי אם להשלים אתו. זהו טעם המערכה".

אני משוכנע כי כל שעשינו מאז ועד היום מאשר את הדברים העזים האלה.

אין אנו רוצים לשלוט לתמיד במיליוני פלסטינים המכפילים את מספרם מדי דור. ישראל הרוצה להיות מדינה דמוקרטית למופת לא תוכל לשאת לאורך ימים מציאות כזאת. יש בתוכנית ההתנתקות כדי לקרוע שער למציאות אחרת.

אני רוצה לומר היום דברים באוזני שכנינו הערבים. כבר במגילת העצמאות שלנו, בעיצומה של מלחמה אכזרית, הושיטה ישראל הנולדת בדם את ידה לשלום למי שלחם בה וביקש להכריתה בחרב, ואני מצטט:

"ואנו קוראים, גם בתוך התקפת הדמים הנערכת עלינו זה חודשים – לבני העם הערבי, תושבי מדינת ישראל, לשמור על השלום וליטול חלק בבנין המדינה על יסוד אזרחות מלאה ושווה ועל יסוד נציגות מתאימה בכל מוסדותיה הזמניים והקבועים".

מאז עברו ימים רבים. הארץ הזאת והאזור הזה ידעו עוד מלחמות וידעו את כל המלחמות שבין המלחמות, הטרור ואת פעולות התגמול הקשות מידה של ישראל העומדת על נפשה. במלחמה ממושכת זו נפגעו גם רבים מאד מקרב הלא לוחמים, מקרב אוכלוסיות חפות מפשע. ובכי פגש בכי.

אני רוצה שתדעו כי לא ביקשנו לבנות את חיינו במולדת הזאת על חורבנכם. זאב ז'בוטינסקי כתב בשירו לפני שנים רבות את חזון השותפות והשלום בקרב בני הארץ (אני מצטט): "שם ירווה לו משפע, מאושר, בן ערב, בן נצרת ובני".

הותקפנו ועמדנו על נפשנו ובגבנו הים. רבים נפלו במערכה ורבים אבדו בית ושדה ומטע והיו לפליטים. זו דרך המלחמות. אך המלחמה אינה גזרה משמים. אנו כואבים גם היום את קרבנם של חפים מפשע בקרבכם. דרכנו אינה דרך ההרג בכוונה תחילה.

לפני ארבעים ושמונה שנים, ערב יום העצמאות בשנת 1956, על רקע של מסירת גופות של עשרה מחבלים שביצעו מעשי פשע בישראל, מעשי רצח בישראל, נמסרו בארגזי עץ, לידי המצרים בנקודת מעבר ברצועת עזה. על זה כתב המשורר העברי, נתן אלתרמן:
"ערב, אויב שלא ידעת מאז תעוררי ביום קומך עלי,
עדים חיי אשר גבם אל קיר ואל קורות ימי עם אלוהי,
אויב אשר כוחה של חמתו מול הקמים להכריתו עד יום
ידמה רק לכוחה של אחוותו בברית-אחים שבין לאום ולאום".

זה היה בזמן תקופה של פעולות הרצח ותקופת פעולות התגמול.

אתם חלוצים נפלאים

חברי הכנסת,

ברשותכם, אני רוצה לסיים בציטוט מדברים שאמר, מעל הבמה הזו, ראש הממשלה מנחם בגין זכרו לברכה, בסוף דצמבר שנת 1977 (ואני מצטט):

"מנין נובעת הפקרות הלשון הזאת, לרבות דברים אחרים שהושמעו? את זאת אמרתי פעם בוויכוח לאנשי גוש אמונים, שאני אוהב אותם גם היום ואוסיף לחבב אותם גם מחר. אמרתי להם: אתם חלוצים נפלאים, בוני הארץ, מתנחלים על אדמת טרשים, בגשם בחורף, מתוך קשיים. אבל יש לכם חולשה אחת - פיתחתם בקרבכם איזה תסביך של משיחיות.

... עליכם לזכור שהיו ימים, כאשר עדיין לא נולדתם או הייתם ילדים קטנים, ימים שבהם אנשים אחרים סיכנו נפשתיים יומם ולילה, עבדו ועמלו, הקריבו קורבנות, ועשו את מלאכתם בלי שמץ של תסביך משיחיות.

ואני קורא גם היום לידידי הטובים מגוש אמונים לעשות את המלאכה בצניעות לא פחותה מזו שבה עשו קודמיהם, בימים אחרים ובלילות אחרים. משגיחים על כשרותנו הארץ ישראלית אינם דרושים לנו! את כל חיינו הקדשנו לארץ ישראל ולמאבק על שחרורה, וכך נוסף".

אני קורא לעם ישראל להתאחד בשעת ההכרעה הזאת. עלינו למצוא מכנה משותף לאיזה "יחד הכרחי" שיאפשר לנו להתמודד בהבנה ותוך שותפות גורל בימים האלה, להקים סכר כנגד שנאת האחים המעבירה רבים על דעתם.

כבר שילמנו מחיר יקר מנשוא על קנאות רצחנית. עלינו למצוא את השורש המאחה אותנו ולעשות את מעשינו בתבונה ובאחריות המאפשרות את חיינו כאן כעם בוגר ושבע ניסיון. אני קורא לכם לתמוך בי בשעת ההכרעה הזאת.

תודה רבה.